

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Cdo/89/2018                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1312213253                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 23.05.2018                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Danica Kočíčková         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2018:1312213253.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Ivana Machyniaka a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu U. G. G., bývajúceho v I., zastúpeného Advokátskou kanceláriou HA3 LEGAL, s.r.o., so sídlom v Bratislave, A. Mráza 6, za ktorú koná konateľka a advokátka Mgr. Zuzana Habajová, proti žalovanej U. D. G. bývajúcej v I. zastúpenej JUDr. Dagmar Valovičovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Janáčkova 2, adresa na doručovanie: PROiURIS advokáti, Lazaretská 23, Bratislava, o vyporiadanie BSM, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 6C/90/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. augusta 2017 sp.zn. 9Co/688/2014, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 10. augusta 2017 sp.zn. 9Co/688/2014 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) č.k. 6C/90/2012-237 zo dňa 30. apríla 2014, ktorým okresný súd vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej tak, že do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal hnuť veci špecifikované vo výroku rozsudku v celkovej hodnote 1000 € a zároveň zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielu sumu 500 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že prejednal vec v rozsahu odvolania podaného žalobcom a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Konštatoval, že žalobca sa v rámci vyporiadania BSM domáhal, aby mu žalovaná uhradila sumu 66 387,84 € zodpovedajúcu polovici sumy 132 775,68 €, ktorá predstavuje kúpnu cenu bytu, ktorého výlučnou vlastníčkou sa stala počas trvania manželstva žalovaná, tvrdiac, že kúpna cena bytu bola vyplatená z prostriedkov patriacich do BSM, získaných z pôžičiek od blízkych príbuzných a známych. Rovnako sa žalobca v rámci vyporiadania BSM domáhal, aby suma 15 445,31 €, získaná za predaj motorového vozidla A. patriaceho do BSM (z ktorej si uplatňoval polovicu), bola zahrnutá do masy BSM, preto bolo nutné ustáliť, či cena bytu v sume 132 775,68 € bola uhradená z majetku patriaceho do BSM alebo z prostriedkov patriacich

do výlučného vlastníctva žalobcu a tiež či suma 15 445,31 € získaná za predaj motorového vozidla A. patriaceho do BSM, poukázaná na účet žalovanej bola použitá výlučne na uspokojenie potrieb žalovanej, tak ako to tvrdil žalobca alebo bola použitá na potreby spoločnej domácnosti. Pokiaľ ide o finančné prostriedky, z ktorých bola uhradená kúpna cena bytu, ktorý počas trvania manželstva získala do výlučného vlastníctva žalovaná, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že kúpna cena bytu bola vyplatená z peňažných prostriedkov patriacich do výlučného vlastníctva žalobcu. V uvedenej súvislosti odvolací súd uviedol, že tento záver vyplýva jasne z obsahu výzvy zo dňa 3. marca 2010 (č.l. 148 spisu), ktorú žalobca adresoval žalovanej a ktorou od nej okrem iného žiadal, aby mu vrátila sumu 133 295,54 €, ktorú jej požičal, pričom v tejto výzve sám označil peňažné prostriedky vo výške 133 295,54 € ako jeho vlastné peňažné prostriedky a tiež ako iné peňažné prostriedky, nepatriace do BSM. V rozpore s obsahom uvedenej výzvy žalobca v žalobe tvrdil, že pôžičky od blízkych príbuzných a známych boli poskytnuté do BSM. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku ďalej uviedol, že tento rozpor v tvrdení žalobcu sa súd prvej inštancie snažil odstrániť na pojednávaní konanom dňa 15. januára 2014, kde žalobca uviedol, že výzvu zo dňa 3. marca 2010 písal bez porady s právnikom, ako laik. Táto skutočnosť však vierohodne nevysvetľuje uvedený rozpor v tvrdení žalobcu, berúc do úvahy fakt, že žalobca má vysokoškolské vzdelanie, pohybuje sa v ekonomickej sfére a v konaní nebolo sporné, že dlhy vyrovnal výlučne zo svojich vlastných peňažných prostriedkov, ktoré nepatrili do BSM. V nadväznosti na uvedené, odvolací súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobca neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok zmenu odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, a preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) ako vecne správny potvrdil.

2. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na § 420 písm. f/ CSP argumentujúc tým, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k vadám, ktorých dôsledkom je, že na strane žalobcu bolo porušené právo na spravodlivý proces, a to z toho dôvodu, že odvolací súd „bez toho, aby v potrebnom rozsahu zopakoval dokazovanie, sám bez doplňujúceho výsluchu strán, prípadne svedkov dospel k právnym záverom, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní“ a tiež z toho dôvodu, že rozsudok odvolacieho súdu nie je riadne a dostatočným spôsobom odôvodnený.

3. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že žalobca v podanom dovolaní opätovne rekapituluje skutkové okolnosti, ktoré už boli predmetom konania pred súdom prvej inštancie, ako aj predmetom odvolacieho konania. V uvedenej súvislosti žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, resp. odvolací súd. Vo vzťahu k tvrdenému nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu uviedla, že dovolací súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach konštatoval, že nie každá procesná vada, vrátane nedostatku odôvodnenia rozhodnutia, je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania. Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými relevantnými odvolacími námietkami žalobcu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 CSP), na to oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

5. V danom prípade vyvodil žalobca prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa znenia ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah

súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

7. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

8. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietal, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne - v súlade s ustanovením § 393 CSP neodôvodnil.

9. Žalobca v dovolaní namieta, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ OSP), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

10. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska

nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

11. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Obsah odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. Odvolací súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, ako aj dôvody, pre ktoré považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, pričom sa tiež vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. Jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok, náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalobca tak neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rovnako neopodstatnené je aj tvrdenie žalobcu, že odvolací súd tým, že nedoplnil, prípadne nezopakoval dokazovanie, porušil jeho právo na spravodlivý proces, a to z toho dôvodu, že a) odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a b) dôkazy vykonané súdom prvej inštancie odvolací súd doplní alebo zopakuje len v tom prípade, ak sú na to dané dôvody vyplývajúce z ustanovenia § 384 ods. 1 až 4 CSP. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie (ods. 1), žalobca v odvolaní nenavrhol vykonanie takých dôkazov, ktoré by súd prvej inštancie nevykonával alebo nevykonanie ktorých by súd prvej inštancie neodôvodnil (ods. 2), podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP neboli splnené (ods. 3) a vykonanie dôkazov na zistenie, či sú splnené procesné podmienky (ods. 4) nebolo v danom prípade potrebné. Odvolaciemu súdu teda nemožno vytknúť nesprávny procesný postup v súvislosti s nezopakovaním alebo nedoplnením dokazovania len preto, že nad rámec dôvodov uvedených v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, s rozhodnutím ktorého sa v celom rozsahu stotožnil, doplnil na zvýraznenie jeho správnosti (tak ako mu to umožňuje § 387 ods. 2 CSP) ďalšie dôvody. Žalobca tak neopodstatnene namieta v dovolaní existenciu vád v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ OSP zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo ani podľa predchádzajúcej právnej úpravy nevykonanie dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nevykonanie dôkazov alebo ich nesprávne vyhodnotenie.

12. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

13. Z vyššie uvedených dôvodov odmietol najvyšší súd dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.